

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַח ה' - חֲלָק כ'

קוֹנְטֵרְס 140

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

ע"פ הוראת גדולי הרבנים שליט"א

תפילה וזעקה לקרובה הגאולה עד מתי - ל"ג בעומר תש"ע

ספר התילים פרק ד':

עניי יהנה אל צדיקים ואנני אל שועתם. פני יהנה בעשי רע להכרית מארצו זכרם. צעקו ויהנה ישמע ומגל צרותם העלים. קרוב יהנה לנשברי לב ואת כפאי רוח יושיע. רבות ערות צדיק ומגלים יעילנו יהנה. שמר קל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. תמותת רשע קעה ונפאי צדיק יאשמו. פדה יהנה נפש עבדיו ולא יאשמו כל החסים בו.

אחינו בני ישראל כולנו מתאספים באחדות גמורה בליל ל"ג בעומר אצל ציון הרשב"י במירון להרים קול צעקה, זעקה, ותחנונים (כמו כן יתאספו ההקלות די בכל אתר ואתר) ויכוונו גם היחידים כולם להתפלל באותה שעה (1:00 אחר הצות הלילה)

בקריאה גדולה - עד מתי ! ?

לאבינו שבשמים, שיאמר לצרותינו די, ולהתחזק בלימוד התורה הקדושה ובפרט בלימוד הזוהר הקדוש לכבוד בעל ההילולא הרשב"י זיע"א כדי שזנוכה לגאולה השלימה במהרה בחן בחסד וברחמים אכ"ר

אבינו שבשמים עד מתי

עד מתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צד (תחנון לבי וזה)

עד מתי אלוקים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח (תהילים ע"ד)

עד מתי עשנת בתפילת עמך האכלתם לחם המעה ותשקמו בדמעות שליש (תהילים פ"ה)

עד מתי רשעים ד' עד מתי רשעים יעלוזו (משלים ט)

עד מתי משועבדים אנו לידו של עשיו (דברי א"ב)

שובה ד' עד מתי (תהילים ע"ג)

ואתה ד' עד מתי שובה ד' חלצה נפשי הושיעני למען חסדך (תהילים ו"ד)

עד מתי קין הפלאות (ירמלא י"ב)

עד מתי????

עד מתי נאנקים ובוכים יתומים ואלמנות? - עד מתי שוועת החולים המתיסרים ומזור אין להם רח"ל?

עד מתי דמעות אנשים המצפים וילדים אין להם? - עד מתי יסתכבו בחורים וילוא מלמעוא זיווים?

עד מתי צער הורים על בניהם שאינם גדלים כרצונם? - עד מתי יישלו מקורות פרנסה?

עד מתי יקלעו למשפטים קשים? - עד מתי יסתכבו בחובות לאלפים ולרבבות?

עד מתי נרעד בחדרי הדרים מזה ילד יום? - עד מתי מדינת אירן תפיל היתה על כל יושבי תבל?

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הוועקה האילמת מלב כואב, רבש"ע עד מתי????

כדי שתשמע תפלתנו ברוחו באוא ונקבל על עצמנו בלי נדר ללמוד כל יום ויום

בספר הזוהר הקדוש (דף היומי - כשתי דקות) ונזכה לראות פלאות !

משה רבינו אמר לרשב"י: "בהאי חיבורא דייך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

בלשון"ק: בזכות החבור שדך, ספר הזוהר"ק, יצאו כב"י מן הגלות ברחמים, ללא צרות ויסורים

וללא חבלי משיח. (וזה נשא) לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו והסוככים אותו

מבגספה ושעבודות (אמר פתח שער ו' את ע"ג)

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מובטל כל מיני פורענויות וגזרות קשות

ורעות ומותאן וחרכא וביזה מלמעלא. (רמני דישלים תרפ"א)

אנשים מעידים שהם רואים ישועות בכל הענינים

עורו התעוררו והתחזקו ללימוד היומי (דף היומי) בוהר הקדוש!

ככל שרובה בלימוד הזוהר הקדוש, כן ירבה שפע הרמים וישועות לכל היהודים,

ויזדבק האור ויטהר, ומשיח צדקינו בוא יבוא מהר.

ההבטחה: "יכול אני!"

1,500,000 (מיליון וחמש מאות אלף) לומדי זכר היום, 1,500 שעורי זכר בכתבי הארץ, מועל 400 מתנדבים העובדים בקרן להפצת הזוהר. מספרים מדהימים בעד עצמכם. מספרים לנו אך עם-ישראל מתגסס פלו להשקטו ולקשתיו. להזדבב כאור העליון ולהשפיע לעולם מאור הזוהר.

זאת שקמו לעצמנו במשנה ב' מפעל הזוהר העולמי, לפעל ולהפעיל למען לימוד הזוהר לא לטח ולא לשקט עד אשר "הוקלאה הארץ הדעה את ד' פמים לים מכסים". עד אשר כל יהודי באשר הוא יזכה להבטח בלבו ולהצית בגשמתו את אור הזוהר.

ולגבו ידוע, שפאילו רק לומר מן הספר ללא הבנה קל, מעלתו גדולה מאד וקמרב את קין הגלות, כפי שאנו מוצאים ב"כסא קלן" (תשו"כ מ"ח):

פי לימוד הזוהר הקדוש בגיורקא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אהד, נעשה בה תקון למעלה בשעה אחת מה שצ"ל נעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ומקטב לו שהוא קו עולם הבא מבני היקלא ומלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. ואין נחת רוח להשגשג קעקק בגשמת התורה שהוא התקנה האמתית המקבלת מי מקנה ידוע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו.

מפעל הזוהר העולמי

להפצת ספרי הזוהר, תרומות להמשך פעילות הארגון או להנצחת יקיריכם, לקפואה, ליישועה ולהתקנה

"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש טל: 02-995-1300 / 054-843-6784

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

מקמונו להוציא לאור תורה, וזכה ויחשב במצבת התלמידים חכמים מחכמי הספרים, שהביא על ידו יצא החבור לעולם, ותקרה הדעת בכל בית, ואילו היה גזו למקצועות המושגו בנרמנות, לא היו לומדים בו.

והנה אמרו חכמינו זכרונם לברכה במשקבת יבמות (פר ע"ג) ששתותיו דוכבות וכו' כדאיא פס, ולפי זה הודים שיהיה התקם מי אחרי מותו, גם הוא וזכה ויחשב פמהצתו שהביא הוא גרם להחיותו, ואין ספק לשהוא בא לעולם הבא, התקם בעצמו עם קישות מרממיהו ויצאון לקראתו לשלל פניו.

לקראת יום ההולאה דרשבי גתו "מפעל הזהר העולמי" את זכותו לכל אחד להיות מקומי הרבים "להוציא לאור תורה", כ-5 ש בבלה מחירו מלות להדפסת ספר בודה, ובדאי תפקדו בכל דבר ושיעור החכמים, בברכות העולה והיפואה או לעיני זקל המרובה הרי זה משפח.

התבטא פעם צדיק ואמר: כבוא סלך הקשישה, עם ישראל וקבצו וכאן לה וקליטת העם ששים ושלמים. בעת הזו יתגלו סלך הקשישה בעיני המהורות, יבטו כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולקשת רים ידו יראה באצבעו בלם ורימו עיניהם בפליאה ובישו במתנה, אז ושימיע סלך הקשישה את קולו ויאמה בפנתו אצבעו על יהודי מסנים: "בזכותך העשיתי, לך יש חלק בגאולת העם", כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען באתו.

לזאת שנוקה להיות מן הוהים המאשרים, שהמשיתם בבבדו ובעצמנו יעדי עלינו - "בזכותך העשיתי".

על פן עורו והתעוררו להעיר את העולם באור העליון, כי באורך נראה אור למשך חסד על הכלל ועל הפרט, "אור חסד על עיני תאור ונזקה במהרה לאור" אמר. בזכותיה דבר יחיא עגנו!

ישראל ממערים, עד שהעניך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, מן האלה העתידה לא תהיה האלה עד שיוצו לתוספות מקדשה הוה, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הוהה פיה (שע"ה, עשרת האמרות, מאמר א).

ובו ככתב באגון שלמה (פרק י"ד א"ג), דנאזלה לאו תהיה רק על ידי למוד התורה ועשר האלה בלמוד הפקלה.

כעת גם כפי חיים וישראל בהפקלה לסקר "עני חיים": הכל תלוי בעסק החקמה הזאת, ומניעתו מלהתעסק בה היא זכות אחר ונעוב מנו בית מקדשנו ותפארתנו.

גם בשיעור הדיוק הוה בל נתיאש מן החכמים, כדאי הוא כפי שמעונו לקמון עליו בשעת הדקס (יבמות דף ע"ו): ובו עור כפמה דוכתי בש"ס וקונו בשעת הדקס (דקא) יש לומר על פי דברי הש"ס סקה (מה): שאמר כפי שמעונו כן יחיא (יהוא סקס כפי שמעונו בכל מקום) וכלו לפטר את כל העולם מן הדיו מיום שנבדקה העולה עד סופו והאחרון הקביר בעת סופו של גלות אדום (שהוא מקם ביאת טאל בנדק במטהה בימינו אמר) שרבי שמעון כן יחיא הוא שעמדו בנששו כנגד מלכי רומי (רומים) כדאמרנו בשבת, יש בל אמר מהלך או שמעונו שגנה ורבה, ובפרט בסוף ימינו אילון באחרית ימי גלות אדום, והוה כפי שמעונו כן יחיא כבחו ויבט הזהר הקדוש חבורו ויתקנסו כדאי כתרבה להציל מהבלי משיים ויסקונו מן גלותא כבחו, ואילו הימים וקראים שעת הדקס בודקא (דקלואת) בתר דוקאטא כמבאר בזהר הקדוש, על פן שפיר אמרו (כס בישבי) כדאי הוא כפי שמעונו לקמון עליו בשעת הדקס, שעומד בעודנו בשעת הדקס הנו בשנים האלו ועל זכותו אנו סומכים (נזכר מורה סהורא מ' אות לט).

עודו התקנה פועמית, יש לנו פר נרחב לפעולה, נפעל בלנו לביאת המשית על ידי הפעה ולמודו של ספרי הזהר.

מביא הגאון מהר"ם א"א אוקטרוקסה בספרו כן בארבעה (פרשת וישלח דף כ"ו): המדפוסים ספרים

בפרט בדרונו, דור עקבא דמישחא, קשאמות העולם מרקורים מסביבנו, מרובים מקלים, לוישים עינים ופוחתים פיהם בלרענו חיים - היום יותר מתמיד חיים אנו כבקשה פון שבעים אבדים, מול איום הגרעין הארני, מול כל מדעות ערב, מול מעצמת ארה"ב, שאין לנו פתרון מה כנגדה. בלנו כבר מצפים ומקוים לשיועת ד', מתי נזכה להיות ללא פסח וילא חת? מתי נוכל לשבת בשלנה ללא יסורים וילא מצרים?

אני יכול לפטר אחר כפי שמעונו בר יחיא: "יכול אני לפטר את כל העולם בלו מן הדיו" (פרויון סה, פקה מהה), רשבי מיעיד על עצמו "יכול אני", האם רוצים אתם שלא תשיל עול מדת הדיו? משתוקקים ש'העולם יתגלה במדת הרבנים? חפצים להראות רק ספרים גלויים מאתו ויתברך? אתכם.

אמר מ"ר אלרשבי" כהאי חבורא דייך דאיהו ספר הזהר... וקנו דעתיו וישראל למשעם מא' לנא דתיה, דאיהו האי ספר הזהר ויסקונו ביה מן גלותא כתרמי, ויחיים ברוך (דריים ע"ב) 'ה' בנד יתנו ואין עמו אל נכרי'. פרוש מושם ששתיים וישראל לעולם מאילו השמים, שהוא ספר הזהר על ידו יצאו מן גלות כתרמיים, ויתקום בנו כפסוק שישם ויצאנו מן הגלות בלי קטרוה ובעא מהימא בורה קליטת נטא, דף כ"ד (ע"ג).

ויבאר על פן בעל כפא לפלה נכר מצינו גם בתקונים (סוף תיוו 1) : מהאי חבורא דייך פד יתגלי לתתא כדאי כתרבה כסוף וימא, ובגיניה (נוקרא כ' ה) וקראתם דרוך באגון וכו'. ויבאר על פן בעל ה"כפא לקלך": (תיוו 1): כפא גדול חיוב על תלמידי חכמים לקמו בבלה, ועלשם כפא גדול אם אינם לומדים בשבלה, ונרם אנך גלותא, כי הם חכמים הגאולה כחננאל לרצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הפקלה מה שלא יעשה בלמוד חרש מיום בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

על אותו מאמר מביאר הש"ס"ה הקדוש:

הנה מביאר פכאון שחבור מהורה היה עתיד להיות גזו וכו' עד שיבוא הדור האחרון כסוף הימים שאז יתגלה למחיתונים, ובזכות העוסקים בוא משיה, כי אז תמלא הארץ דעה כפסתו, אשר זה תהיה סכה קרובה לביאתו וזהו שאמר ובגיניה ושבתי איש אל אחותו וכו', כדי שבינות לא יאילו וישראל, קשם שלא נגאלו

ספר
תקוני הזהר
מקד
דף היומי

מבוא ושילוב חלק מהפגות הוורה הקדושה

החלק הראשון כולל את כל חמשת חלקי התורה
החלק השני כולל את כל חמשת חלקי המשנה

ספר
תקוני הזהר
מקד
דף היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

מחולק ל-354
ימות השנה

מחולק ל-354
ימות השנה

מחולק ל-354
ימות השנה

מחולק ל-354
ימות השנה

מחולק ל-354
ימות השנה

ובא וראה שפך זה ודאי, משום שהעולם העליון כל דבריו בנסתר, והעולם התחתון כל דבריו בנגלה, משום כך נתפסות לאה במערתא דכפלתא, ורחל בגלוייא דאורחא, דא בסתרא, ודא באתגליא. ובאתפסיא עלמא עלאה אתרשים, דכתיב (בראשית ל) ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות, ובגין כך קראה שמייה אשר. (בגין כך כל ברכאו (דף קנח ע"ב) דתריין עלמין באתגליא ובאתפסיא ועם כל דא).

ובמשום כך הכל אחד, שהרי הכל הוא מן העולם העליון. כך גם, ובכל מקום, שני עולמות, זה בנגלה וזה בנסתר, ואנו לא מברכים את הקדוש ברוך הוא אלא בשני עולמות, שפתיב ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. משום כך לעולם העליון קוראים הו"א, ולעולם התחתון קוראים את"ה, משום שהוא ברוך מן העולם העליון על ידי הצדיק. זהו שפתיב ברוך ה' מציון שכן ירושלם וגו'. ודאי מציון הוא ברוך.

בא ראה, כמו כן ה' ה' שני עולמות הם, זה בנגלה וזה בנסתר, ועל פן מפסיק הטעם בתוכם, ומתעולם הזה ועד העולם הזה הכל אחד. ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו'. אמר רבי יהודה, בא ראה השלמות של יעקב, שלא רצה ללכת אלא ברשות לבן. ואם תאמר, למה לא הלך פעם אחרת ברשותו? אלא משום שפחד יעקב שלא יעזוב אותו וישתלמו שנים עשר שבטים בארץ אחרת, ועל פן, כיון שראה שהגיעה שעתו של בגימין, ברח, כמו שנאמר ויברח הוא וכל אשר לו.

ותא חזי, דהכי הוא ודאי. בגין דעלמא עלאה, כל מלוי באתפסיא, ועלמא תתאה כל מלוי באתגליא. בגין כך, אתפסיא לאה במערתא דכפלתא, ורחל בגלוייא דאורחא, דא בסתרא, ודא באתגליא. ובאתפסיא עלמא עלאה אתרשים, דכתיב (בראשית ל) ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות, ובגין כך קראה שמייה אשר. (בגין כך כל ברכאו (דף קנח ע"ב) דתריין עלמין באתגליא ובאתפסיא ועם כל דא).

ובגין דא, פלא חד, דהא כלא הוי מעלמא עלאה. הכי נמי ובכל אתר, תריין עלמין, דא באתגליא ודא באתפסיא. ואנן לא מברכינן לקדשא ברוך הוא, אלא בתריין עלמין, דכתיב, (תהלים קו) ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. בגיני כך, עלמא עלאה קרינן הו"א, וקרינן לעלמא תתאה את"ה, בגין דאיהו ברוך מעלמא עלאה, על ידא דצדיק. הדא הוא דכתיב (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שוכן ירושלם וגו'.

ודאי מציון איהו ברוך.

תא חזי, בגוונא דא (שמות לה) ה' ה' תריין עלמין נינהו, דא באתגליא ודא באתפסיא, ועל דא פסיק טעמא בגווייהו, ומעלמא דא עד עלמא דא, פלא חד.

ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', (בראשית לא) אמר רבי יהודה, תא חזי, שלימותא דיעקב דלא בעא למיזל אלא ברשותיה דלבן. ואי תימא, זמנא אחרניא אמאי לא אזיל ברשותיה. אלא בגין דרחיל יעקב, דלא ישבוק ליה, וישתלימו תריסר שבטין בארעא אחרא. ועל דא כיון דחמא דמטא שעמא דבגימין, ברח. כמה דאת אמר, ויברח הוא וכל אשר לו.

שביין שנולד בנימין, נקשרה השכינה בכל השבטים ונטלה הבית עם כלם. ויעקב היה יודע בסוד התקמה, שפאשר ישתלמו שנים עשר שבטים, שהשכינה תתקשט ותתקשר עמם ורחל תמות, והיא נוטלת את הבית.

בא ראה, כף למדנו, העולם הפתוח נראה ליעקב כמו שגראה למשה, אלא שלא כלה עד שהיו שנים עשר שבטים בבית להתקשר עמם, ואז נטרה (נחמה) רחל, והיא נטלה את הבית בכל השבטים והיתה עקר הבית, ואז ודאי מושיבי עקרת הבית.

אמר יעקב, הנה הגיע הזמן שנושלמו שנים עשר השבטים, ודאי ירד העולם שלמעלה לבית להתקשר עמם, והמספנה הזאת נדחית לפניו. אם תמות כאן, לא אצא מכאן לעולמים. ולא עוד, אלא בארץ הזו לא ראוי להשלים את הבית. משום כף ויהי פאשר ילדה וגו', טרם ישתלמו השבטים.

שמע רבי שמעון ואמר, ודאי יפים הם כל דברי רבי יהודה, וזה עולה על הכל. ואם תאמר, למה לא הלך לו לדרכו מיד? אלא כל זמן שרחל לא התעברה מבנימין, התעכב שם. פיון שהגיע הזמן של בנימין, ברח ולא בקש רשות, כדי שלא יתעכב שם, ויתחבר יעקב בכל השבטים במקום ושלא שצריך.

רבי אבא פתח, וילך משה וישב אל יתר חתנו וגו'. בא ראה, משה היה רועה את צאן חתנו, ודיורו היה עמו. וכשרצה ללכת, לא הלך אלא ברשותו. ויעקב, שהיה שלם, ודיורו תמיד היה עם לבן, למה לא בקש ממנו רשות? אלא הרי

רביין דאתיליד בנימין, אתקשרת שכינתא בכלהו שבטין, ונטלא ביתא בכלהו. ויעקב הוה ידע ברזא דחכמתא, דכד ישתלימו תריסר שבטין, דשכינתא תתקשט ותתקשר בהו, ורחל תמות, ואיהי נטלא ביתא.

הא חזי, הכי אוליפנא, עלמא תתאה אתחזי ליה ליעקב כמה דאתחזי למשה, אלא דלא יכילת, עד דהוו תריסר שבטין בביתא לאתקשרא בהו, וכדין אתדפיאת (ג"א אתדחית) רחל, ונטלא איהי ביתא בכלהו שבטין, והות עקרא דביתא, וכדין מושיבי עקרת הבית ודאי.

אמר יעקב, הא מטא זמנא, דאשתלימו תריסר שבטין, ודאי עלמא דלעילא יחות הוא לביתא לאתקשרא בהו, ומספנותא דא אתדחיתא קמיה. אי תמות הקא, לא אפוק מהקא לעלמין. ולא עוד, אלא בארעא דא, לא אתחזי לאשלמא ביתא. בגין כף ויהי פאשר ילדה וגו', עד לא אשתלימו שבטין.

שמע רבי שמעון, אמר, ודאי כל מלוי דרבי יהודה שפיר, ודא סליק על כלא. ואי תימא אמאי לא אזל ליה לאורחיה מיד. אלא, כל זמן דרחל לא מתעברא מבנימין, אתעכב תמן. פיון דמטא זמנא דבנימין, ערק ולא בעא רשותא, בגין דלא יתעכב תמן ויתחבר יעקב בכלהו שבטין, באתרא (דלא) דאצטריך.

רבי אבא פתח, (שמות ד) וילך משה וישב אל יתר חתנו וגו'. תא חזי, משה רעי ענא דיתרו חמוי הוה, ודיוריה הוה ביה. וכד בעי למיזל, לא אזל אלא ברשותא דידיה. ויעקב דהוה שלים

וכד בעי למיזל, לא אזל אלא ברשותא דידיה. ויעקב דהוה שלים

נתבאר שלא יגלגל לכן עמו
גלגולים וישאר שם, שהרי
בראשונה אמר לו, ומיד גלגל
עליו גלגולים וישאר שם, וכעת
פחד ממונו.

אבר יתרו לא היה כף כלפי משה,
משום שלכן היה מכשף, ובכשוף
היה כל מעשהו כלפי יעקב, וכעת
לא רצה יעקב להתעכב שם,
שהרי הקדוש ברוך הוא אמר לו
שוב אל ארץ אבותיך וגו', ועל כן
לא רצה להתעכב ולעזוב את מצות
רבונו.

בא ראה, כתוב ויזכר אלהים אל
רחל וגו'. פתח ואמר, (תהלים מו)
למנצח לבני קרח על עלמות שיר.
בפסוק הזה יש להסתכל שהוא
סוד של חכמה, וכל השירים
והתשבוחות הללו שהיו אומרים
בני קרח, כלם מתדשים הם אותם
שירים ותשבוחות שהיו מלפנים,
וכן כל אותם שירות ותשבוחות
שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו,
כלם היו בסוד עליון, בסוד
החכמה.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא עשה
את העולם התחתון כמו העולם
העליון, וכל אותם הסדרים
שסדרו דוד ושלמה בנו וכל אותם
נביאי האמת - כלם סדרו כמו
שלמעלה.

בא ראה, כמו שיש משמרות
בארץ - כך גם בקיע שמומרים
לרבונו ואומרים תמיד שירה,
וכלם עומדים אלו כנגד אלו,
והכל בסדרים של שירות
ותשבוחות, והרי פרשה החברים.
עלמות שיר, מה זה עלמות שיר?
אלא כמו שנאמר (שיר ו) ששים
המה מלכות ושומגים פילגשים
ועלמות אין מספר. מה זה
ועלמות אין מספר? כמו שנאמר

מלכות ושמונים פלגשים

ודיוריה הוה תדיר עמיה דלכן, אמאי לא
בעא רשותא מגיה. אלא הא אתמר דלא
יגלגל לכן עמיה גלגולין וישתאר תמן. דהא
בקדמיתא אמר ליה, ומיד גלגל עליה
גלגולין ואשתאר תמן, והשתא דחיל מגיה.

אבר יתרו, לא הוה הכי לגבי משה. בגין
דלכן חרשא הוה, ובחרשא הוה כל
עובדוי לגבי דיעקב, והשתא לא בעא יעקב
לאתעכבא תמן, דהא קדשא בריך הוא אמר
ליה (בראשית לא) שוב אל ארץ אבותיך וגו'. ועל
דא לא בעא לאתעכבא ולמישבק פקודא
דמריה.

הא חזי, כתיב, (בראשית ל) ויזכר אלהים את
רחל וגו', פתח ואמר, (תהלים מו) למנצח
לבני קרח על עלמות שיר. האי קרא, אית
לאסתכלא ביה, דרזא דחכמתא איהו. וכל
הני שירין ותושבחותן, דהוו אמרי בני קרח,
פלהו מתדתינ אינון שירין ותושבחותן דהוו
מלקדמין, וכן כל אינון שירין ותושבחותן
דאמר דוד וכל אינון דהוו עמיה, פלהו הוו
ברזא עלאה, ברזא דחכמתא.

הא חזי, עבד קדשא בריך הוא עלמא
תתאה כגוונא דעלמא עלאה, וכל
אינון סדרין דסדרו דוד ושלמה בריה, וכל
אינון נביאי קשוט פלהו (ד קנח ע"א) סדרו
כגוונא דלעילא.

הא חזי, כגוונא דאיכא משמרות בארעא,
הכי נמי ברקיעא. דמזמרי למרייהו,
ואמרי שירתא תדיר. וכלהו קיימין אלין
לקבל אלין, וכלא בסדרן דשירין ותושבחותן,
והא אוקמוה חברייא.

עלמות שיר, מאי עלמות שיר. אלא כמה
דאת אמר, (שיר השירים ו) ששים המה

וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר. מָאי וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר. פְּמָה דְאַתָּ אָמַר (איוב כה) הַיֵּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדֵיו. וּבְגִין דְּלִית לֹון חוֹשְׁבָנָא, כְּתִיב וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר.

הַיֵּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדֵיו. וּמִשּׁוּם שְׂאִין לָהֶם חֲשׁבוֹן, כְּתוּב וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר.

וּבְרַם שׁוֹרֹת שׁוֹרֹת, מְקִיפִים סְדָרִים, אֵלוֹ כְּנֶגֶד אֵלוֹ, לְזִמְר וּלְשִׁבַח אֵת רְבוּנָם, וְאֵלוֹ הֵם עֲלָמוֹת שִׁיר. וּמִשּׁוּם שְׂיֵשׁ עֲלָמוֹת שְׂאִין מְזַמְרוֹת כְּמוֹ אֵלוֹ, אֵלוֹ נִקְרְאוּת עֲלָמוֹת שִׁיר.

שְׂרִשָּׁה סְדָרִים נִפְרָדִים לְכָל צַד לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וּבְכָל סֵדֶר וְסֵדֶר, שֶׁהוּא לְכָל צַד, שְׁלֹשָׁה סְדָרִים אַחֲרִים. סֵדֶר רֵאשׁוֹן שְׁלֹצַד מְזַרְח - שְׁלֹשָׁה סְדָרִים הֵם, וְהֵם תְּשׁוּעָה סְדָרִים, מִשּׁוּם שֶׁכָּל סֵדֶר מֵהַשְׁלֹשָׁה הֵלְלוּ יֵשׁ לוֹ שְׁלֹשָׁה סְדָרִים, וְנִמְצְאוּ שֵׁהֶם תְּשׁוּעָה, וְכַמָּה אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת תַּחֲתֵיהֶם.

הַתְּשׁוּעָה הַסְּדָרִים הֵלְלוּ, כְּלָם מִתְּנַהֲגִים בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת, וְכָל סֵדֶר מִסְתַּכֵּל לְאוֹתָן אוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת, לְהַרְיֵי בְּאוֹתָן וְכֵן לְכָל סֵדֶר וְסֵדֶר, וְכָלם נוֹסְעִים בְּאוֹתֵיהֶם רְשׁוּמוֹת, וְאֵלוֹ עֲלוּנִים מֵאֵלוֹ, וְעוֹרְדִים אֵלוֹ עַל אֵלוֹ וְכֵלְן מִתְּחַבְּרוֹת וְאוֹמְרוֹת שִׁירָה. וּבְשִׂאוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת לְתוֹף הָאֵיּוֹר שֶׁל הַרְיָם (וְהֵיא) הַמְּמַנֶּה עַל הַכֵּל, אִזּוֹ הֵם נוֹסְעִים, וְהַשִּׁירָה נִמְתַּקֶּת, וְאוֹת אַחַת מִכָּה מְלַמְּטָה, וְאוֹתָהּ אוֹת עוֹלָה וְיוֹרְדָה, וְשְׁתֵּי אוֹתֵיהֶם פּוֹרְחוֹת עֲלֵיהֶן. וְהָאוֹת הַזֹּאת מְלַמְּטָה מֵעֵלָה סֵדֶר מִמַּטָּה לְמַעְלָה וּמִתְּחַבְּרַת עִמָּם, וְנַעֲשׂוֹת שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת, כְּלָם לְפִי הָאוֹתִיּוֹת יֵה"ו, שֶׁהֵן שְׁלֹשׁ בְּתוֹף הָאֵסְפִיקְלָרְיָה הַמְּאִירָה. מֵאֵלוֹ נִפְרָדִים שְׁלֹשָׁה סְדָרִים וְאוֹתָן שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת, וְאוֹתָהּ הָאוֹת שְׁעוֹלָה מִתְּחַבְּרַת עִמָּהֶן, וְהֵן שְׁלֹשׁ.

בֵּא רְאֵה, אוֹתָן שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת עֲלוּנוֹת שְׁעוֹלוֹת בְּאֵיּוֹר, הֵן כְּלוֹלוֹת זוֹ בְּזוֹ, וְחִמִּים בְּדִין,

וּבְרַהוֹ שׁוֹרֵין שׁוֹרֵין, מִסְתַּרְן סְדָרִין, אֵלֵין לְקַבֵּיל אֵלֵין, לְזִמְרָא וּלְשִׁבְחָא לְמַרְיָהוֹן, וְאֵלֵין אֵינּוֹן עֲלָמוֹת שִׁיר. וּבְגִין דְּאִית עֲלָמוֹת דְּלֵא מְזַמְרִין כְּאֵלֵין, אֵלֵין אֶקְרוּן עֲלָמוֹת שִׁיר.

תֵּלַת סְדָרִין מִתְּפָרְשֵׁן לְכָל סֵטֶר לְד' סֵטֶרֵי עֲלָמָא, וּבְכָל סְדָרָא וְסְדָרָא דְאִיְהִי לְכָל סֵטֶר, תֵּלַת סְדָרִין אַחֲרֵינֵין. סְדָרָא קְדָמָא דְלִסְטֶר מְזַרְח, תֵּלַת סְדָרִין אֵינּוֹן. וְאֵינּוֹן תְּשׁוּעָה סְדָרִין, בְּגִין דְּכָל סְדָרָא מֵאֵינּוֹן תֵּלַת, אִית לֵיה תֵּלַת סְדָרִין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ דְאֵינּוֹן תְּשׁוּעָה, וְכַמָּה אֲלָף וּרְבֻבָן תַּחֲתֵיהוּ.

הַיֵּי סְדָרִין תְּשׁוּעָה, כּוֹלְהוּ מִתְּנַהֲגֵי בְּאַתּוּן רְשִׁימָן, וְכָל סְדָרָא אִסְתַּכֵּי לְאֵינּוֹן אַתּוּן רְשִׁימָן, (כ"א) וְהָא אוֹקְמוּהּ וְכֵן לְכָל סְדָרָא וְסְדָרָא, וְכַלְהוּ נְטִיל בְּאַתּוּן רְשִׁימָן וְאֵלֵין עֲלָי מֵאֵלֵין וְנִרְמָאן אֵלֵין עַל אֵלֵין) וּמִתְּחַבְּרָן כְּלָהוּ, וְאָמַרֵי שִׁירָתָא. וְכֵד אֵינּוֹן אַתּוּן פְּרַחֵי גוֹ אֵוִירָא דְרוּחָא (וְהֵיא) דְמִמְנָא עַל כְּלָא, כְּדִין אֵינּוֹן נְטִילֵי, וְשִׁירָתָא אַתְּבַסֵּם, וְחַד אַתְּ אַתְּבַטֵּשׁ מִתְּתָא. וְהֵהוּא אַתְּ סְלָקָא וְנַחֲתָא וְתֵרִין אַתּוּן פְּרַחֵי עֲלֵיְהוּ, וְהָא אַתְּ מִתְּתָא, סְלָקָא סְדָרָא מִתְּתָא לְעֵילָא וְאַתְּחַבְּר בְּהוּ, וְאַתְּעִבִידוּ תֵּלַת אַתּוּן, כְּלָהוּ לְכוּם אַתּוּן יֵה"ו, דְאֵינּוֹן תֵּלַת גוֹ אִסְפִּיקְלָרְיָא הַמְּאִירָה.

מֵאֵילֵין אַתְּפָרְשוּ תֵּלַת סְדָרִין וְאֵינּוֹן תֵּרִין אַתּוּן, וְהֵהוּא אַתְּ דְסְלָקָא, מִתְּחַבְּרָא עִמָּהוֹן וְאֵינּוֹן תֵּלַת.

הָא חֲזִי, אֵינּוֹן תֵּרִין אַתּוּן עֲלָאֵין, דְסְלָקִין כְּבְּאוֹרָא, אֵינּוֹן כְּלִילָן דָּא כְּדָא, רַחֲמֵי

ומשום כך הן שפטים, והן מן העולם העליון, בסוד של זכר. וזו שעולה ומתחברת עמהן היא נקבה, ונקללת בשפתיהן. כמו שהנקבה נקללת בשני צדדים, בימין ובשמאל, ומתחברת עמהם, כך גם האות הנקבה היא שמתחברת עם שתי אותיות אחרות, והן בשני צדדים אלו העליונים, וזה למטה, והכל הוא אחד, זכר ונקבה. (החן) שפכאשר נברא העולם, שאותם האותיות הן מן העולם העליון, שהם הולידו את כל המעשים למטה כמו שלהם ממש. ומשום כך, מי שיודע אותן ונוהר בהן, אהוב הוא למעלה ואהוב למטה.

רבי שמעון אמר, כל האותיות הללו, זכר ונקבה, להפיל יחד בסוד המים העליונים והמים התחתונים, והכל אחד, וזהו היחוד השלם. ומשום כך, מי שפכיר אותם ונוהר בהם, אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא, משום שהוא עקר היחוד השלם כראוי, שלש שלש מצד זה ומצד זה, ביחוד אחד בשלמות הכל, וכלם הסוד של הסדר העליון כראוי כמו שלמעלה, שאותו סדר שלשה שלשה בסוד אחד.

סדר שני שלצד הדרום, שלשה סדרים הם לאותו הצד, וכל סדר וסדר שלשה שלשה, והם תשעה, כמו שנאמר, וכך נחלקות האותיות לכל צד להתחבר הכל יחד. משום שיש אותיות בסוד של נקבה, ואותיות בסוד של זכר, וכלן התחברו יחד, והן אחת בסוד השם הקדוש השלם, ואליהם סדרים ממנים שלשה שלשה, כמו שנתבאר, והכל יוצא מהסדר של האבות שלמעלה, כסדר שנתקנו

בדינא. ובגין כך אינון תרין, ואינון מעלמא עלאה ברזא דכורא, והאי דסלקא ואתחברא עמהון איהי נוקבא, ואתכלילת בתרווייהו. כגוונא דנוקבא אתכלילת בתרי סטרי, בימינא ובשמאלא, ואתחברת בהו, הכי נמי האי את נוקבא, דאתחברת בתרי אתוון אחרנין, ואינון בתרין סטרין, אלין עלאין, ודא לתמא, וכלא איהו חד, דכר ונוקבא. (בר) דכד אתברי עלמא, דאינון אתוון מעלמא עלאה נינהו, דאינון אולידו כל עובדין לתמא, כגוונא דלהון ממש, ובגין כך מאן דידע לון ואזדהר בהו, רחים לעילא ורחים לתמא.

רבי שמעון אמר, אלין אתוון פלהו, דכר ונוקבא, לאתפללא כחדא ברזא דמיין עלאין ומיין תמאין, וכלא חד, ודא איהו יחודא שלים. ובגין כך, מאן דידע להו, ואזדהר בהו, זכאה איהו חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, בגין דאיהו עקרא דיחודא שלים כדקא יאות. תלת תלת מסטרא דא ומסטרא דא, ביחודא חדא בשלימו דכלא. וכלהו רזא דסדרא עלאה כדקא חזי, כגוונא דלעילא, דההוא סדרא תלת תלת ברזא חדא.

סדרא תניינא דלסטר דרום, תלת סדרין אינון ליהוא סטרא. וכל סדרא וסדרא תלת תלת, ואינון תשעה, כמה דאתמר. ואתוון אתפלגו הכי. לכל סטרי, לאתחברא כלא כחד, בגין דאית אתוון ברזא דנוקבא, ואתוון ברזא דכורא, ואתחברו כלהו כחדא, והוו חד ברזא דשמא קדישא שלים. ולגבייהו סדרין ממנן תלת תלת, כמה דאתמר. וכלא נפקא מסדרא דאבהן דלעילא, כסדרא

דַּאתְתַּקְנָא אַתּוּן דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא יְהוָה, כְּמָה
דַּאתְתַּמַּר. הֵינִי סְדָרִין פְּלֵהוּ, מִתְנַהֲגֵי בְּאַלִּין
אַתּוּן יִדְעֵן, וְנִטְלֵי בְּהוּ, וְכַמָּה חִילִין וְרַבּוּן
פְּלֵהוּ לְתַתָּא, דְּנִטְלֵי וְאַתְנַהֲגֵי בְּסִדְרָא דָא.

סְדָרָא תְּלִיתָאָה דְּלִסְטֵר צְפוּן, בְּתַלְתַּת סְדָרִין
אַיְנוּן לְהֵהוּא סְטָרָא, וְאַיְנוּן תְּשַׁעָה.

וּבְתַלְתַּת סְטָרִין תְּלַת תְּלַת לְכָל סְטָר אֵינּוּן
תְּשַׁעָה, וְאַיְנוּן סְדָרִין מִתְּלַת סְטָרִין כְּמָה
דַּאתְתַּמַּר. שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִים, (דף קנט ע"ב) בְּרִזָּא
דַּאתּוּן דְּאַיְנוּן שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין. וְאַף עַל גַּב
דְּאַיְנוּן תְּרִין וְעֶשְׂרִין, שְׁלִימוּ דַּאתּוּן אֵינּוּן
שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין. וְהֵכִי סְדוּרָא דְּסְדָרִין אַלִּין.

שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין לְתַלְתַּת תְּלַת סְדָרִין לְכָל סְטָר.
וְאַשְׁתַּפְּחוּ אַלִּין תְּלַת מֵהַאי סְטָרָא
דְּאַיְנוּן תְּשַׁעָה, וְאַלִּין תְּלַת מֵהַאי סְטָרָא
דְּאַיְנוּן תְּשַׁעָה, וְאַלִּין תְּלַת דְּהַאי סְטָרָא
דְּאַיְנוּן תְּשַׁעָה. אֲשַׁתַּפְּחוּ כְּלֵהוּ שְׁבַעָה
וְעֶשְׂרִין.

וְרִזָּא דְּאַלִּין שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין, אֵינּוּן תְּשַׁעָה
אַתּוּן (אֵינּוּן) דְּאַיְנוּן בְּרִזָּא דְּנוּקְבֵי,
לְאַתְחִבְרָא בְּהוּ נּוּקְבָא, עִם אֵינּוּן תְּמַנֵּי סְרִי
סְטָרֵי אַתְרַנִּין, בְּרִזָּא דַּאתְתַּמַּר (ג"א דרבי), וְכֹלָא
אַיְהוּ כְּדָקָא חֲזִי.

הָא חֲזִי, פְּגוּוּנָא דְּאַיְנוּן אַתּוּן עֲלָאִין
דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, הֵכִי נְמִי אַתּוּן אַתְרַנִּין
לְתַתָּא. אַתּוּן עֲלָאִין רַבְרַבִּין, וְאַתּוּן תַּתְּאִין
זְעִירִין, וְכֹלָא דָא כְּגוּוּנָא דָא, וְכֹל הֵינִי רְזִין,
בְּרִזָּא דְּדַכְר וְנוּקְבָא, פְּלָא חַד בְּשְׁלִימוּ.

השלמה מההשממות (סימן ג"א)

וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, בְּשָׂרָה כְּתִיב פְּקִידָה,
וּבְרַחֵל כְּתִיב זְכִירָה. אַמָּאי, בְּגִין
דְּזָכּוּר אַתְרֵשִׁים בְּיַעֲקֹב דְּאַיְהוּ בְּרִית שְׁלוֹם כַּד
אַתְעַבִּיד יוֹסֵף, וּבְמָה כַּד נִטְל שׁוֹר בְּהַדִּיה

אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ יְהוָה, כְּמוֹ
שְׁנַתְבָּאָר. כָּל הַסְּדָרִים הֵלְלוּ
מִתְנַהֲגִים בְּאוֹתִיּוֹת הַיְדוּעוֹת
הֵלְלוּ וְנוֹסְעִים בְּהוּ, וְכַמָּה
צְבָאוֹת וְרַבּוּת פְּלֵם לְמִטָּה
שְׁנוֹסְעִים וּמִתְנַהֲגִים בְּסִדְרָא דְּהוּ.
כִּדְר שְׁלִישִׁי שְׁלֻצְד צְפוּן,
בְּשִׁלְשָׁה סְדָרִים הֵם לְאוֹתוֹ הַצַּד,
וְהֵם תְּשַׁעָה, וּבְשִׁלְשָׁה צְדָדִים
שְׁלֵשָׁה שְׁלֵשָׁה לְכָל צַד הֵם
תְּשַׁעָה, וְאוֹתָם סְדָרִים מְשַׁלְשֵׁת
הַצְּדָדִים, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר. שְׁבַעָה
וְעֶשְׂרִים, בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת שְׁהֵן
שְׁבַע וְעֶשְׂרִים. וְאַף עַל גַּב שְׁהֵן
עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם, שְׁלֵמוֹת הָאוֹתִיּוֹת
הֵן עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע. וְכַף הַסְּדוּר שֶׁל
הַסְּדוּרוֹת הֵלְלוּ.

שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִים, לְשִׁלְשָׁה שְׁלֵשָׁה
סְדָרִים לְכָל צַד. וְנִמְצְאוּ שְׁלֵשָׁה
אַלֵּה מִצַּד זֶה שְׁהֵם תְּשַׁעָה,
וּשְׁלֵשָׁה הֵלְלוּ מִצַּד הַזֶּה שְׁהֵם
תְּשַׁעָה, וּשְׁלֵשָׁה הֵלְלוּ מִצַּד הַזֶּה
שְׁהֵם תְּשַׁעָה, נִמְצְאוּ כְּלֵם שְׁבַעָה
וְעֶשְׂרִים.

וְהַסּוּד שֶׁל הַשְּׁבַעָה וְעֶשְׂרִים
הֵלְלוּ הֵן תְּשַׁע אוֹתִיּוֹת (הוּ) שְׁהֵן
בְּסוּד הַנּוּקְבּוֹת, לְחִבְר עֲמָהֶם
נִקְבָּה עִם אוֹתָם שְׁמוֹנֵה עֶשֶׂר
צְדָדִים אַחֲרֵים בְּסוּד שְׁנַתְבָּאָר וְשֶׁל
הַזָּרָא, וְהַכֵּל הוּא כְּרֵאֲוִי.

בֵּא רָאָה, כְּמוֹ שְׁאוֹתָן אוֹתִיּוֹת
עֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, כִּף
גַּם הָאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹת לְמִטָּה,
אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת גְּדוּלוֹת,
וְאוֹתִיּוֹת תַּחְתּוֹנוֹת קְטַנוֹת, וְהַכֵּל
זֶה כְּמוֹ זֶה. וְכֹל הַסּוּדוֹת הֵלְלוּ
הֵם בְּסוּד שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה, הַכֵּל
אַחַד בְּשְׁלֵמוֹת.

השרמה מההשממות (סימן ג"א)

וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל. בְּשָׂרָה
כְּתוּב פְּקִידָה, וּבְרַחֵל כְּתוּב
זְכִירָה, לְמָה? מִשּׁוּם שְׁזָכּוּר
נִרְשַׁם בְּיַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּרִית שְׁלוֹם
כְּשֶׁנַּעֲשָׂה יוֹסֵף, וּבְמָה? כְּשֶׁנִּטְל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הזהר והר סיני

הלקים גבחרים מדרשה שלשת ימי הגבלה ערב שבועות תש"ע מ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א בביהמ"ד עשרת ישעה האלמין - בית שמש התעוררות לקבלת התורה בלמוד הזהר הקדוש והקמת הקבלה

**ואין מי שיומחה בנדם, כמה גדול חלקיהם
וזכותם בעולם הזה ובעולם הבא**

גם בזהר תני שבה (פר ק"ג): כגוןא דא כד
נפקון נשמתין מוגאפ מביאי עלימא, בעאון
לסקלא, ובההו תרעין תבילי מתיירו קיימי, (ו) אי
אינון מסתרייהו דלהו ארתיון כהו באינון נלשאון
ומקרי בון פירא דרומה לעלא לעל לון בגויהנם.

[פירו: כמו כן כשיצאו הנשמות מהגוף
מהעולם הזה כלומר בשעת הפטירה, רוצות לעלות
לקבוצת מנוחתן כגון עדן, וכמו שצ"ע (שומרי השבת
ומתנות מוסיקים ומצאים, והם עוקרים כנגד הנשמה
ואינם מניחים אותה לעלות, אם אותם הנשמות
מזדב - עלם ואחיהם בהם באותו הנשמות, ומקרים
אותם כד דומה להקנים לגיהנם].

ולביתר סלקון נאחזון כהו ואינון נטלי
להו ומקרין כהו אליו אינון דקרוי על פסודי
דמאריהו, וכן שטינו ככל עלמא. ולביתר מסדרי
להו לגיהנם, וכן עד תריסר ירחי. לביתר תריסר
ירחי משתקבי כבהווא ארת דאתתיו לון.

[פירו: ואחר כך עלות סתיהנם (שוב אחיהם
בהם, ואת אותה ישש רשעים שבו עולש לעש
מעלים אותם סתיהנם, והם נטלים אותם, ומקריים
בהם: להודיעם על אינון עבדה רוצים להעניש אותם
עלשן, ומקריים עליהם אלו הם שיעבדו על מצוות
רבובם, וכן משוטטות בכל העולם ומקריים עליהם
ככל העולם כדי לבושים. ואחר כך מתוירים אותם
לגיהנם, וכן עושים עסקה עד שנים עשר תדשים,
זאת אותה שמוציאים אותם מהגיהנם ומקריים
עליהם ואחר כך שוב מתוירים אותם לגיהנם וכן
הווי חלילה, ואחר שנים עשר תדשים הם שובכים
נחיים באותו מקום הנאי להם].

ומי אלו שפרחו ולא רצו לשמוע דברי
אלוקים חיים בקבלת התורה.

ובהר שהעליהן (פר ק"ג): קרי לעוקים
הקמת האמת אינון דתיו קיימי בטורא דסיני.
והו לשוננו חבימיו עברי דמלכא דעלאה,
[החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון
לא קיימו בטורא דסיני, [אותם שעמדו על הר סיני],
לא מסתבלי אלא בגלמא, דאיהו עקרא דכלא
אורייתא ממש וכו' [אינם מסתבלי אלא בגלמא
התורה שהיא עפר כל התורה ממש, כלומר שיוצאים
בשפסופים וגם בגופי התורה, יש פנימיות, שהם רבו
התורה והפגנת שצירי לצון ככל מצוה ומצוה]. עד
כאן לישנו. ונתבאר בעדו, אמר הפועתי: משמע
אותם שצ"ע יודעים סודות התורה לא עמדו על הר
[סיני], ולומדי דתת, ומינון לאסתכלא בגלמא
הקמתא דאורייתא. [ולעתי לבוא הם עתידים
להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה,
כי אמר תורת המותם עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש
תורה חדשה בסודות נגלמלי, מה שאי אפשר בלון
הנה לידע מהותה]. [וכפאר מהפירוש "מתוך מדבש"],
וממשיך ואומר מה"צ הרב פתני ז"ע:
ונראה לי בבאור פגנתו כי בתחלה כשנאון
ישראל לקבלת האלקים היו מתעבים
בתחתית הבר ואחר כך נאמר: "ונרא העם ונגעו
ונעמדו מרחק", כי היו נראים פן תאכלם האש
הגדולה הזאת וימותו. והנה מקצת מהעם שחיו
ששים ועממים לקבלת השכינה ולא רצו ליו
מקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם
ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר
הנזר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר
ולא געו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני
מתחלה ועד סוף, [וכן הם יזכרים להקמת האמת,
ואותו הנשמות אשר געו עם העם ועמדו מרחוק,
מן הם עשים גם עתה שנים ועומדים מרחוק
להקמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש
הגדולה הזאת.

אין מקום פנימו בכל המקומות כגון עין
כמו המקום הגנוז האלו שיועיים את
הסוד ויודעים להצב פנים ויפתחו... ואלו
שעמלים להבין את תורת הסוד... הם אלו
שהשם ויפתחו משתבש בהם בכל יום, הם
אלו שעמלים ביו העליונים הקדושים והם
נכונים בכל השערים של גן עדן העליון

ברוכים הבאים בלש"ה
ברשות הכתבים הגאונים, ראשי ושיבות
שליט"א, ומזבי הרבים שארנו את הקבוצה
הגדולה, וברשות כל הקהל הקדוש הזה.

אנחנו מקבלים ומצדדים שמוקדש השם
הגדול היוצא מן הקבוצה הזוה, ברא עקרת השם
במתנה את הקבוצה הזוה בראית משיח עדינו
כב"א.

סמיכות הפרשה לחג השבועות: פרשת
במדבר תמיד תחול לפני חג השבועות, וכן
מוכח בשו"ע (סי' כ"ה, ס"ד): "ולעולם קרוין
פרשת במדבר סיני ביום קיום עשרת".

ומכאן מהג"א את השעם לך (שם ס"ד):
"כי בעצרת ה"ה לאילנות ולבו וקורים סכנה אחר
אחר התולדות, כדי שיתקלה השנה וקללותיה,
ותחל לשנה וברכותיה, ע"כ".

הקנה לקבלת התורה ערב שבועות
השפת אמת מסביר כי דרושה הקנה
לקבלת התורה, הקנה זו היא שבת חלב, נה'
עור לנו להגיע לך. קבלת התורה מתבשרת
בכל שנה מתנש, לבל אדם.

אחד מתבניו של חג השבועות הוא מתן
התורה. גידונו, כדני לתת מתנה יש עורך
במישהו שיקבל אותה.

"פנים פנים דבר ה' עפקם (תריסר ה, ד):
פנים פנים לפנים וגו' זה האדם לאדם" -
יש לך שיהיה רוצה ללמוד ותלמיד אינו רוצה
ללמוד, (יש לך) תלמיד רוצה ללמוד והרב אינו
רוצה ללמד, בהם הבא (פא) - הרב רצה ללמד
ותלמיד רוצה ללמוד" (פסקימא כתי כא).

בואו ונראה מה היה בקבלת התורה, ואיך
אנחנו צריכים להבין עצמנו לקבלת התורה,
ובמה? מי שאל רוצה ללמוד והר הקדוש, סימן
שנשמע לו את עקבה כהו סיני בקבלת התורה
הרב מהקבל האלמי הגאון הצדיק רבי
יהודה פתיה (ואחד משה שושנה פתיה) זכר צדיק
לברכה, אשר הלשון "ו"ע התגלה לרבי אבנהם
עקס ו"ע" וזו ובקש שידביק את ספרו וזו הקבוצה
שעל האדרת הקדושות.

מכאן את דברי הרשב"י המאיר לדעת
מי אלו שנושבתם עמדה על הר סיני בקבלת
התורה

מפעל הזוהר העולמי
להפצת ספרי הזוהר, תרומות לקניית עשירות הארון או
תקציבים מיוחדים, לרשימה ולתשלום
"מפעל הזוהר העולמי"
רחוב טרל לביש 24/6 רמת בית שמש
טל: 02-995-1300 / 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

